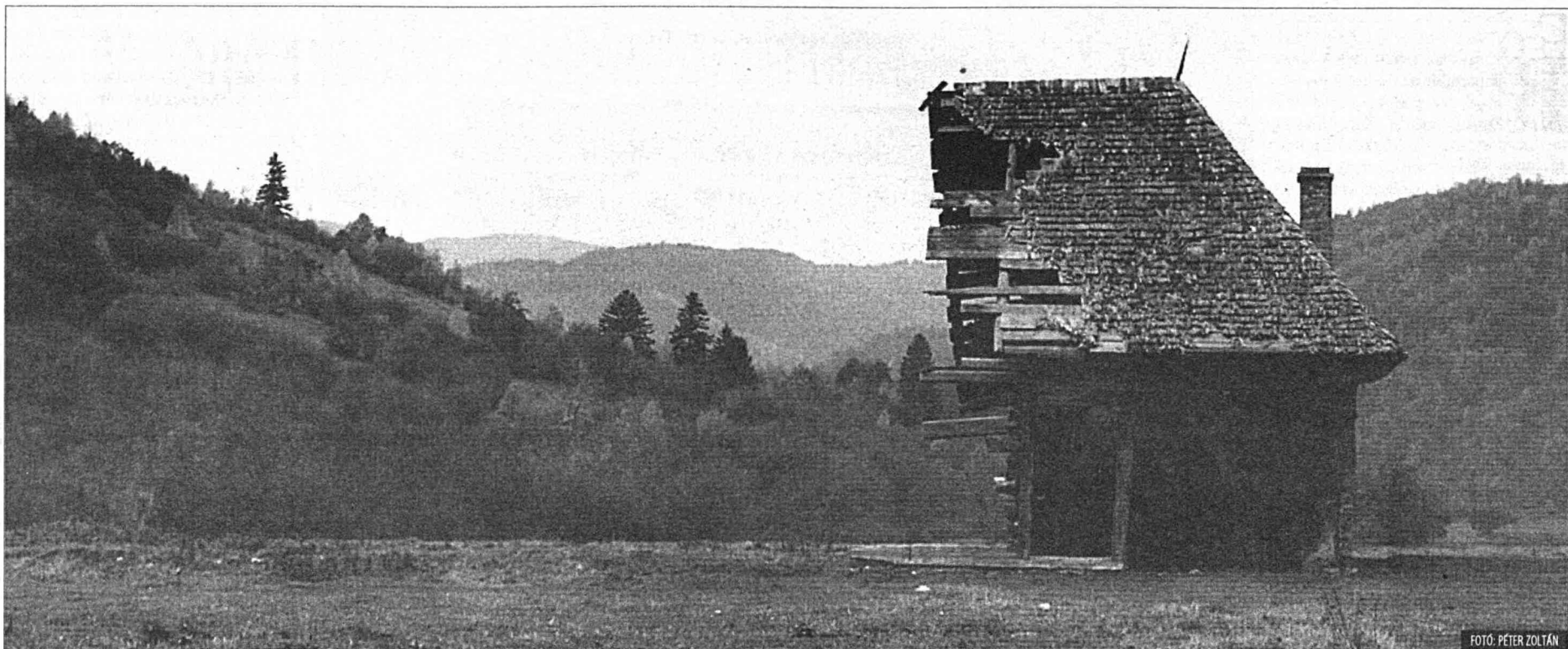

FOTÓ: PÉTER ZOLTÁN

KÖRÖMY LÁSZLÓ – VERESS LÁSZLÓ

I. A fenti címet adta *Széchenyi István* a Pesti Hírlap 1848. március 27-i számában megjelent, utolsó magyar nyelvű újságcikkének. Korábbi borítóján felülemelkedve, a szerző öntudatos közösséget alkotó magyar nemzetet, valamint erős, nemzetét megővni képes magyar államot látott kibontakozni. Nem a külvilágtól, a mások erőfőlényétől féltette hűn szeretett közösségét, hanem – mint írja – „bizonyosan felvirul fajtánk, hacsak nem vagyunk önmagunk iránt hűtlenek, és ha nem döfjük saját magunk a megsemmisítő gyilkot a keblünkbe”. Aztán más idők jöttek.

„Politikai, morális és intellektuális züllesztés a betegsége a mai Magyarországnak. (...) A magyar társadalomnak csak az adóssága meg a szegénysége növekszik. (...) Széchenyi 1848 márciusában felvetett kérdésére talán sohasem hangzott az igazmondó válasz olyan szomorúan s olyan reménytelenül, mint éppen mostanában.” Ezeket a sorokat nem az elmúlt években, nem *Gyurcsány Ferenc* dicstelen országlása alatt, hanem 1912 októberében írta egy pesti folyóiratban a krónikás, bizonyos *Magyar István*.

Akkor több mint fél évszázaddal voltunk Széchenyi kérdésfeltevése után, és mindössze hét-nyolc esztendővel a nemzet 1918–1919-es magatehetetlen porba hullása, az ország szétszakadása előtt. Mi történhetett ez idő alatt? Tudjuk a hivatalos választ: forradalom, megtorlás, kiegyezés a megtorlókkal és állítólag boldog békeidők. Az igazi választ csak érezzük: ezen időszak végére vált valóra Széchenyi látomása, a magyarság önmagával szembeni hűtlensége. Vagyis leszoktunk arról, hogy közösségként viszonyuljunk az életünkhöz.

A közösségben való gondolkodás készségéről és képességéről nem a korszellem szoktatta le a magyarságot, hanem egy hatalomgyakorlási mód, amelyet egy magát balliberálisnak valló szellemi és politikai elit folytatt Magyarországon. Nem négy, nyolc vagy húsz éve, hanem a huszadik század elejétől.

Több mint egy évszázada a magyarországi balliberális elit megalapozta azt a hatalomtechnikát, amely szerint a hatalomgyakorlás alapja a tömeg és az egyén hatalommal szembeni szükségszerű kiszolgáltatottsága. Ez a történelmileg visszaigazolt kiszolgáltatottság olyan közös nevező, olyan szilárd alap, amely több mint száz éve képes felülmúlni a magyarországi, magukat baloldalinak és liberálisnak valló erőközpontok minden látszólagos vagy valós eltelését.

Míg a baloldaliak tömegeket gyártottak, addig a liberálisok a tömegből való kiemelkedés illúzióját – valójában az elszigetelődést – kínálták az egyéneknek, és ez a módszer mindig a hatalommal szembeni alávettség, az uralhatóság legjobb biztosítékának bizonyult. Mert a hatalommal szemben az alávettség megszüntetésére soha nem a tömeg, soha nem az egyén, hanem mindig csak a közösség képes. A magát balliberálisnak nevező hatalom ezért tartja saját számára a legveszélyesebbeknek a kö-

Mi lesz belőlünk, magyarokból?

Nem kell kitalálni Magyarországot és a magyarságot – mindkettő létezik

zösségeket. Minél szerveesebbek ezek, annál veszélyesebbek a balliberális hatalomgyakorlás szempontjából, és annál inkább felszámolandók, megszüntetendők. 1956 után a magyar közösségek felszámolási kísérlete a közösségi tudat elsorvasztása és megszüntetése révén történt.

Ahol a hatalomnak a közösség veszélyforrás, ott megintnak a családok, elerőtlenednek a vallási közösségek, és recsegni-ropognak a legnagyobb szerves csoport, a nemzeti közösség kötelékei. Ez történt Magyarországon 1918–19-ben, amikor a XX. században első alkalommal gyakorolható hatalmat a balliberális erőközpont, majd 1947 után negyven évig, amikor ugyanezen erő másik alakzatban uralta az országot, majd a rendszerváltást követően, miután 1994-ben ismét egymásra talált a magát baloldalinak és liberálisnak tituláló politika. Ezen hatalomgyakorlás eszközei korszakonként változnak, ám indítékai és céljai változatlanok.

De nem érdemes vérmes összeesküvés-elméletekre vagy végzetes metafizikai törésvonalakra hagyatkoznunk, mert ezzel csak önmagunkat csapjuk be, a megoldást odázzuk el, és az időszakonkénti ismétlődés veszélyét tartjuk fent. Pusztán arról van szó, hogy több mint száz esztendeje honfitársaink egy része ebben a fajta hatalomgyakorlásban látja biztosítottak – nem eredménytelenül – saját befolyását és uralmát.

A balliberális hatalomgyakorlás egyetlen valós ellenszere az egyéneket és tömegeket átfogó, azokból képződő öntudatos, szerves magyar közösségek léte. Az elmúlt évtizedekben ezen magyar közösségeket érte a legerősebb ostrom, és 1990 után sem sikerült kellőképpen megerősíteni őket.

De soha nem késő! IV. Béla királyunk csak a legpusztítóbb tatárjárások után ismerte fel, hogy az ismétlődő betöréseket csak úgy lehet megakadályozni, ha a sík magyar területekre addig többnyire akadálytalanul behatoló tatár seregek útjába újabb és újabb várakat építenek.

Napjainkban magyar közösségeket kell erősíteni, építeni. Nem kell kitalálni Magyarországot és nem kell kitalálni a magyarságot sem. Mindkettő van, létezik, még ha meggyötört is. Nem kell identitásokat fabrikálni és az emberekre erőltetni. Csak esélyegyenlőséget kell biztosítani azoknak, akik közösségeket akarnak képezni, akik szerves – családi, vallási, nemzeti – közösségekben akarnak élni. A mesterségesen akadályozott, elsorvasztott közösségi tudatoknak szabad teret kell nyitni, és Magyar-

ország újjászűletik, az eddig folytatott balliberális hatalomgyakorlási módszer pedig eredménytelenné válhat. És csak ezután alakulhat ki természetes módon egy más, nem a szerves magyar közösségek rombolásán alapuló, hanem a közösségek építésében, erősítésében érdekelt és versengő liberális, baloldali politika.

II.

A nemzeti közösség szétzilálásának balliberális politikája társadalom-lélektanilag precízen megtervezett. A nemzethez tartozás – függetlenül annak jelentéstartományaitól – mindenképp egy csoporttagság. Egy kedvezőtlen megítélésnek észlelt csoporthoz való tartozás negatív csoporttagságot eredményez, és ez számos módon árthat a tagjai önértékelésének. Ilyenkor az egyének keresik a csoporttól való eltávolodás lehetőségeit, először például úgy, hogy leértékelik, bagatellizálják csoporttagságukat – azaz megtörténik a pszichológiai ellenazonosulás –, majd később következik a disszociáció, azaz a csoportból való tényleges fizikai kilépés. A XX. század kezdetétől a balliberális hatalomgyakorlás stratégiai célként a magyar nemzeti közösséghez való tartozást főszabályként negatív csoporttagságként igyekszik meghatározni és az ellenazonosulást előidézni. Az oktatás, a kultúra és a tömegtájékoztató balliberális befolyás alá kerülő csatornáin akkor kezdenek előbb szivárogni, majd később ömleni a magyarokra az ellenazonosulás máig ható sztereotípiái. A nemzet mentális szétesésének, a nemzeti dezintegrációnak újkor, a magyar történelemben eddig legveszélyesebb folyamata ekkor, a XX. század hajnalán vette kezdetét, és kisebb-nagyobb lélegzetvételnyi szünetekkel ugyan, de máig tart. Hatását minden érintett nemzedék a saját bőrén érezhette.

Nem a történelmi Magyarország és a magyarság volt az egyetlen, amelyet az első világháborút lezáró békeszerződések felkoncoltak. De a magyarság volt az egyetlen, aki ezt tulajdonképpen magatehetetlenül tűrte. Ekkor veszítettük el történelmi országunkat. Nem a magyarság volt az egyetlen, akire a negyvenévi kommunizmus alatt erőteljes elnemzetlenítő nyomás nehezedett, ám mi vagyunk az egyetlenek, akiknek az állama 2004. december 5-én teljes apparátusával szembefordult saját nemzetével. Ekkor veszítettük el a nemzeti önbecsülésünket. Nem a magyar állam az egyetlen a térségben, amelyre 1990 után erőteljes globalista nyomás nehezedik, de a mi államunk az egyetlen, amely az elmúlt években

a leginkább kiszolgáltatott állampolgárait. Ha nem eszmélünk, elveszítjük lényegében az államunkat is.

Az utóbbi években a balliberális szellemi elit képviselői azt üzenték, hogy „a szó tárgyi, történelmi értelmében nem vagyunk többé magyarok”, hogy „a magyar állam immár nem létezik”, vagy – az áldozat vétkesítésének hagyományait folytatva – azt mondták, hogy a „magyarok régi káros szenvedélyei – a hazugság, a dolgok elfojtására való hajlam – jobban jellemzők, mint valaha”. Kifejtették, hogy „a nemzetpolitika azért képtelenség, mert nincs nemzet, tehát ilyen politikának nincs szubjektuma”. Mindeközben a balliberális elit a nemzeti dezintegráció politikáját a „nemzet szétfejlődésének” nevezte. Szétfejlődésnek nevezték azt, ami valójában azonos irányú hanyatlás. A Kárpát-medencében élő magyar közösségek sorsa – a Magyar Köztársaság területén őket is beleértve – legfontosabb létmutatóikat tekintve azonos: tragikus mértékű és beláthatatlan következményű demográfiai fogyás, az anyagi erőforrásaik fölötti rendelkezési jogok elvonása, illetve korlátozása, szociális szétziláltság és lelki megkeseredés, családottság.

A balliberális hatalomgyakorlás 2002-től az addig többnyire ártatlan helymegjelölő „határon túli” jelzőből tudatosan fosztóképző alakításra törekedett, így a magyarországi magyarokat és „határon túliakat” mondott magyarokat meg akarta fosztani egy neműsítő sorsközösségüktől.

2003-ban a magyarországi balliberális politika – határon túli szövetségeseik, *Markó Béla*, *Bugar Béla* és *Kasza József* aktív támogatásával – törölte a magyar jogrendből az egységes magyar nemzet fogalmát, majd Gyurcsány színre lépésével meghirdették a „kettős identitás” támogatásának politikáját. Eszerint a Magyar Köztársaságnak nem azt kell támogatni, hogy a határon túl élő magyarok megőrizze magyar identitásukat, hanem abban kell segídeznie, hogy a határon túli magyarok az utódállamokban együtt élő többségi nemzethez fűződő másik identitást is kialakítsanak és erősítsenek magukban. És mivel a kettős identitás – a zsidó honfitársainkra vonatkozó, sajátos történelmi helyzetükből fakadó kivétellel – szociológiai értelemben az identitászavar által kísért biztos identitáscsere első lépcsője, a balliberális hatalomgyakorlás ezt kívánta elősegíteni.

Nem árt megjegyezni: ami történik ma a határon túlnak mondott magyarsággal, az történik majd holnap-holnapután a hatá-

ron belüli magyarsággal is. Mert ez a sorsközösség. Még akkor is, ha annak még fogalmát sem hajlandó tudomásul venni a magát balliberálisnak valló magyarországi politikai és szellemi elit nagy része.

III.

A nemzeti dezintegráció tudatosan irányított folyamat, tudatos céltételezéssel, amely folyamatot csak hasonló tudatossággal lehet megállítani és visszafordítani.

A magyar nemzet szellemi, anyagi és lelki erejének összpontosítása, azaz a nemzeti integráció kulcsa önmagunkban, az önmagunkról való gondolkodásunkban van. Újra kell tanulnunk megtapasztalni azt, hogy érdemes közösségben létezni.

A nemzeti integráció ott kezdődik, hogy a nagyvilág minden magyar tannyelvű óvodájában minden magyar gyereknek megtanítsák ugyanaból a könyvből ugyanazt a néhány éneket, verset, mondókát. És ott végződik, ahol közösségeinknek köszönhetően soha többé nem történhet meg az, ami velünk, magyarokkal az elmúlt nyolc esztendőben megese.

A nemzeti integráció azt is jelenti, nem hagyjuk, hogy a sorsközösséget különböző módon valló és megélt társadalmi csoportok szembeállítsák és kijátszák egymás ellen. Vannak, akik eddigi sorsunk változását már reménytelen lehetőségnek tartják. De sokszor a legreménytelenebb lehetőségek teljesítik be a leginkább önmagukat.

A rendszerváltást megelőző négy évtizeden keresztül egy hatalmi rendszer egész propagandagépezete, hivatalos oktatása, kultúrája és médiája dolgozott Magyarországon azért, hogy a fiatal magyar nemzedékek lehetőleg politikailag ne szerveződjenek, és ha mégis, akkor semmiképpen sem a nemzeti tudatosodás jegyében. Ennek ellenére a nyolcvanas esztendő végén színre lépett és politikailag megszerveződött egy nemzedék, amely fokozatosan a nemzeti tudatosodás útjára lépett, annak napjainkra a legcselekvőkésebb alakzatává vált.

Négy évtizeden keresztül több ország propagandaszervezete dolgozott azért, hogy jelen írás szerzői, időben és térben egymástól távolról, a magyarországi Pápáról és az erdélyi Székelyudvarhelyről elindulva, lehetőleg soha ne találkozzanak. És ha mégis, akkor Széchenyi István 1848-ban feltett kérdésére 2010-ben ne keressenek közösen választ egy olyan újságban, amely azért küzd, hogy Magyarország magyar ország maradjon.

2010. április 11-én és 25-én a magyar emberek megtették az első lépéseket az összeomlás előtt álló államunk megmentése érdekében, illetve a magyar állampolgárság kiterjesztésével és a nemzeti összetartozásról szóló törvény elfogadásával az új Országgyűlés megtette első lépéseit a nemzeti önbecsülésünk visszaszerzése érdekében. Hosszú út áll előttünk.

„Mi lesz belőlünk, magyarokból?” A válaszlól mi magunk dönthetünk. Még mindig.

A szerzők: Körömy László, a Fidesz országos választmányának elnöke Veress László, az Illyés Közalapítvány volt igazgatója